

28) § 393 skreśla się;

29) w § 394 ust. (1) skreśla się pkt b);

30) w § 395 ust. (2) skreśla się wyrazy: „oraz egzemplarzy innych czasopism, wysyłanych łącznie z czasopismem głównym w prenumeracie zbiorowej“;

31) po § 395 dodaje się nowy § 395a w brzmieniu:

„§ 395a. Dyrekcja Okręgu Poczty i Telegrafów ma prawo ustalenia na wniosek wydawcy regulowania należności związanych z wysyłką czasopism na zasadzie kredytowania z zastosowaniem obrotu bezgotówkowego.“;

32) w § 396 po ust. (3) dodaje się nowy ust. (4) w brzmieniu:

„(4) W uzasadnionych przypadkach Dyrekcja Okręgu Poczty i Telegrafów może na wniosek wydawcy zmniejszyć lub anulować dopłaty przewidziane w ustępie pierwszym i drugim.“;

33) w § 400 skreśla się ust. (4).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1949 r.

Minister Poczty i Telegrafów: *W. Szymanowski*

320

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 czerwca 1949 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 1 grudnia 1946 r. w sprawie wykonania w zakresie danin publicznych na rzecz Skarbu Państwa dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym.

Na podstawie art. 58 ust. 3, art. 148 ust. 1 i art. 161 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174 oraz z 1948 r. Nr 12, poz. 94 i Nr 52, poz. 413) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 1 grudnia 1946 r. (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 5, poz. 27 i z 1948 r. Nr 60, poz. 471) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. 1. Przenosi się na dyrektorów izb skarbowych prawo odraczania wszelkich terminów, przewidzianych zarówno w dekreście, jak i w niniejszym rozporządzeniu.

2. Prawo darowania skutków zaniechania wszelkich terminów przenosi się na:

- a) dyrektorów izb skarbowych, jeżeli zaniechanie terminu nie przekracza czterech miesięcy,
- b) naczelników urzędów skarbowych i urzędów rewizyjnych, jeżeli zaniechanie terminu nie przekracza jednego miesiąca.“;

2) § 16 otrzymuje brzmienie:

„§ 16. 1. Urząd skarbowy może sam zmienić swoją decyzję, jeżeli uzna, że odwołanie zasługuje w całości lub w części na uwzględnienie, a zmniejszenie daniny nie przekroczy kwoty 25.000 zł.

2. Urząd rewizyjny może sam zmienić swoją decyzję, jeżeli uzna, że odwołanie zasługuje w całości lub w części na uwzględnienie, a zmniejszenie podatku nie przekroczy kwoty 50.000 zł.

3. Uprawnienia określone w ustępach poprzedzających mają zastosowanie także w przypadku wniesienia zażalenia.“;

3) § 17 otrzymuje brzmienie:

„§ 17. Prawomocne decyzje, na mocy których strony nabyły już prawa, mogą być uchylone lub zmienione w trybie nadzoru przez dyrektora izby skarbowej za zgodą tych stron, jeżeli w wyniku uchylenia lub zmiany decyzji zmniejszenie daniny nie przekroczy kwoty 100.000 zł“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*

321

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 czerwca 1949 r.

w sprawie wykonania art. 23, 26 i 35 dekretu o zobowiązaniach podatkowych.

Na podstawie art. 23 ust. 3, art. 26 ust. 2 oraz art. 35 ust. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) w brzmieniu

nadany dekret z dnia 28 lipca 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 248) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Za przedmioty wchodzące w skład przedsię-

biorstwa w rozumieniu art. 23 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) uważa się wszelkie przedmioty nieruchomości i ruchome, nie wyłączając wierzytelności i innych praw majątkowych, należące do przedsiębiorstwa i związane z jego prowadzeniem. W szczególności uważa się za wchodzące w skład przedsiębiorstwa i należące do niego:

- a) nieruchomości oraz ich części składowe i przynależności, jako to: place, budynki fabryczne, magazyny, składy i ich urządzenia,
- b) towary, surowce, półfabrykaty i wyroby gotowe,
- c) przedmioty najęte lub dzierżawione od osób trzecich albo na mocy jakiegokolwiek innego tytułu oddane do przedsiębiorstwa celem stałego lub czasowego ich używania albo użytkowania.

2. Nie uważa się za majątek ruchomy, należący do przedsiębiorstwa, jedynie następujących rzeczy wchodzących w skład przedsiębiorstwa:

- a) przyjętych do przesłania przez przedsiębiorstwo ekspedycyjne,
- b) przyjętych do przewiezienia przez przedsiębiorstwo przewozowe,
- c) przyjętych do przechowania na mocy umowy o przechowanie, jak również na mocy umowy składu, jeżeli przedsiębiorca składowy nie nabył prawa własności na rzeczach złożonych,
- d) przyjętych do naprawy,
- e) przyjętych do przerobu,
- f) przyjętych do sprzedaży przez przedsiębiorstwo komisowe,
- g) wierzytelności przedsiębiorstwa komisowego z tytułu ceny rzeczy przyjętych do sprzedaży,
- h) wierzytelności pieniężnych, co do których danemu przedsiębiorstwu zlecono inkaso lub inną realizację wierzytelności.

§ 2. 1. Do odraczania i rozkładania na raty należności Skarbu Państwa z tytułu zobowiązań podatkowych z wyjątkiem należności z tytułu zaliczek na podatki obrotowy i dochodowy uprawnione są:

- a) izby skarbowe — do kwoty 3.000.000 zł na okres czasu do 1 roku, ponad 3.000.000 zł do 6.000.000 zł na okres czasu do 6 miesięcy,
- b) urzędy rewizyjne — do kwoty 1.000.000 zł na okres czasu do 6 miesięcy,
- c) urzędy skarbowe — do kwoty 500.000 zł na okres czasu do 6 miesięcy.

2. Do odraczania i rozkładania na raty należności z tytułu zaliczek na podatki obrotowy i dochodowy uprawnione są:

- a) izby skarbowe — do kwoty 1.000.000 zł na okres czasu do 4 miesięcy, ponad 1.000.000 zł do 2.000.000 zł na okres czasu do 2 miesięcy,

- b) urzędy rewizyjne — do kwoty 400.000 zł na okres czasu do 2 miesięcy,
- c) urzędy skarbowe — do kwoty 200.000 zł na okres czasu do 2 miesięcy.

§ 3. 1. Do umarzania należności Skarbu Państwa z tytułu zobowiązań podatkowych z wyjątkiem należności głównej z tytułu zaliczek uprawnione są:

- a) izby skarbowe — do kwoty 300.000 zł,
- b) urzędy rewizyjne — do kwoty 50.000 zł,
- c) urzędy skarbowe — do kwoty 25.000 zł.

2. Do umarzania dodatku za zwłokę od zaliczek uprawnione są władze podatkowe wymienione w ust. 1 w granicach określonych w tym ustępie.

§ 4. Przy ocenie określonej w §§ 2 i 3 właściwości bierze się pod uwagę same należności główne, a jeśli chodzi o odraczanie, rozkładanie na raty lub umarzanie wyłącznie dodatku za zwłokę — sam dodatek za zwłokę.

§ 5. Okresy wymienione w § 2 liczy się:

- a) jeżeli chodzi o izby skarbowe — od dnia wydania decyzji o odroczeniu lub rozłożeniu na raty,
- b) jeżeli chodzi o urzędy rewizyjne i urzędy skarbowe — od upływu terminu płatności zobowiązania podatkowego z wyjątkiem wymierzonych lub domierzonych zaliczek na podatki obrotowy i dochodowy, co do których okresy powyższe liczy się od dnia wydania decyzji w sprawie wymiaru lub domiaru tych zaliczek.

§ 6. 1. Kwoty wymienione w §§ 2 i 3, stanowiące granice uprawnień izb skarbowych, urzędów rewizyjnych i urzędów skarbowych, oraz okresy odroczeń lub rat dotyczą odrębnie każdego rodzaju zobowiązań podatkowych za każdy rok podatkowy (okres wymiarowy) i nie mogą być przekraczane wskutek wydawania decyzji częściowych lub wielokrotnych.

2. W przypadku, gdy podanie o odroczenie lub o raty zostało złożone przed upływem terminu płatności zobowiązania podatkowego, a zachodzą okoliczności zasługujące na szczególne uwzględnienie, izby skarbowe mogą rozszerzyć okresy przewidziane w § 2 ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a), najdalej jednak do najbliższego ustawowego terminu wymiaru danego podatku za następny rok podatkowy (okres wymiarowy).

§ 7. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 5 września 1946 r. w sprawie wykonania art. 23, 26 i 35 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 292).

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*